

Arrest

nr. 143 949 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2009 doet de verzoekende partij te Vilvoorde een aankomstverklaring waarop zij wordt toegelaten tot verblijf tot 16 juni 2009.

1.2. Op 30 september 2010 doet de verzoekende partij te Vilvoorde een nieuwe aankomstverklaring waarop zij wordt toegelaten tot verblijf tot 16 december 2010.

1.3. Op 24 februari 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 8 november 2011.

1.4. Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel :

0 -artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

0 — artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Hij werd op 22/03/2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens het toebrengen van opzettelijke verwondingen of slagen aan zijn echtgenote en tot poging tot misdaad, tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991 en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, dat daarnaast de motivering stereotiep is. Zij vervolgt dat *“als reden van de maatregel staat dat verzoeker langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 van de Wet bepaalde termijn niet werd overschreden”*, dat zulks ingaat tegen de materiële motiveringsplicht van de staatssecretaris. De verzoekende partij wijst erop dat thans door de staatssecretaris gesteld wordt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet gegeven worden, doch dat zulks enkel is, wanneer de vreemdeling geen bewijs kan leveren dat hij minder dan drie maanden op het grondgebied verblijft dan wel dat hij hoewel hij visumplichtig is, geen visum heeft. De verzoekende partij wijst erop dat zij evenwel over een verblijfsvergunning voor vreemdelingen tijdelijk verblijf beschikt en is ingeschreven in het vreemdelingenregister van de gemeente en dit vanaf 31 februari 2011 (de verzoekende partij doet waarschijnlijk op 31 maart 2011, datum waarop zij ingeschreven werd in Antwerpen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier). Zij stelt dan ook vast dat artikel 7, 1ste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is en dat de verwerende partij dit wetsartikel niet kan invoeren als wettelijke grondslag voor de genomen beslissing, daar zij immers in het bezit is van een verblijfsvergunning voor vreemdelingen tijdelijk verblijf en zij is ingeschreven in de gemeente vanaf 31 februari (lees: maart) 2011. De verzoekende partij meent dat de artikelen 6 en 7 dan ook van toepassing zijn.

Betreffende het motief dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, stelt de verzoekende partij dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar, grotendeels met uitstel, wat de staatssecretaris vergeet te vermelden, dat het bovendien feiten betroffen op zijn echtgenote, dat toen zij vaststelde dat haar echtgenote haar bedroog met een andere man, de feiten gebeurd zijn die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordeling, dat de feiten aldus in de familiale sfeer liggen, dat zij thans met haar echtgenote geen gezin meer vormt en er maatregelen werden genomen zodat zij geen contact meer heeft met haar echtgenote zodat de kans op verdere strafrechtelijke inbreuken is uitgesloten. De verzoekende partij meent dat het feit dat zij thans een gevaar wordt geacht voor de openbare orde niet bewezen is en de staatssecretaris niet aantoont dat zij een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden alsook dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden daar zij op 22 maart 2012 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens het toebrengen van opzettelijke verwondingen of slagen aan haar echtgenote en de poging tot misdad, tot een hoofdgevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet daar zij in het bezit is van een verblijfsvergunning voor vreemdelingen tijdelijk verblijf en is ingeschreven in het vreemdelingenregister van de gemeente en dit vanaf 31 februari (lees: maart) 2011, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de A-kaart waarover de verzoekende partij beschikte, geldig was tot 8 november 2011. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij na 8 november 2011 nog een verblijfsvergunning had, noch dat zij inschreven was in het vreemdelingenregister van de gemeente. De verzoekende partij laat ook na bewijzen voor te leggen van het hebben van een verblijfsvergunning of een inschrijving in het vreemdelingenregister op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt zich aldus tot een loutere bewering dat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning voor vreemdelingen en ingeschreven is in het vreemdelingenregister van de gemeente, zonder dat dit gestaafd wordt. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.5. In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het motief gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, richt zij zich met dit betoog naar een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de andere vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, wat een voldoende determinerend motief is voor de gemachtigde om op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Derhalve dient deze kritiek dan ook niet verder te worden beoordeeld.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER